משניות מבוארות

מסכת טהרות פרק ז

ג) המניח אמנים בתוך ביתו, הבית טמא, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין טמא אלא עד מקום שהן יכולין לפשוט את ידן ולגע. ד) אשת חבר שהיא נאמנת על הטבלות, דאשת חבר נאמנת לומר, שהניחה לאשת עם הארץ בתוך ביתה, פסקה הרחיים טמא, אבל אם לא פסקה הרחיים, אין טמא אלא עד מקום שהיא יכולה לפשוט את ידן ולגע. דבל מן שהיא יכולה לגע. ה) אשת חבר שהיא נאמנת על הטבלות, דאשת חבר נאמנת לומר, שהניחה לאשת עם הארץ בתוך ביתה, פסקה הרחיים טמא, אבל אם לא פסקה הרחיים, אין טמא אלא עד מקום שהיא יכולה לפשוט את ידן ולגע. ו) המניח גוי, בזמן שהוא רואה את הנכסים ואת היוצאין, הכלים המשקים וכלי חרס הפתוחים, טמאים. אבל המשקבות והמושבות וכלי חרס המקפין צמיד פתיל, טהורין. ואם אינו רואה לא את הנכסים ולא את היוצאין, אפילו מוכר, הכל טמא: ז המניח את כליו בחלון של אודיארין, רבי אליעזר בן עזריה מטהר. וחכמים אומרים, עד שיתן לו את המתפתח אז כליו גמר את הבאה, כליו טהורין. ובישראל, עד שיאמר בלבי היה לשמרם. וחכמים אומרים, אם חזרו אז הוא חוזר לשמרם. ח) מי שהיה טהור, כהן שהיה טהור לאכל בתרומה, והסיע את לבו שהסיח דעתו מלאכול בתרומה, רבי יהודה מטהר, מפני שדרך טמאין שהם פורשין ממנו, כיון שיודעים שהוא טהור, לבך לו חישינן שמא נגע באדם טמא. חישינן שמא נגע בכלים טמאים מאחר שהסיח דעתו ונטהרת בפוז. היו ידיו של כהן טהורות והסיע את לבו מלאכל בתרומה, אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה. ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו עומד בצד כברות של תרומה, וכן האישה שיצאתן ומצאתן את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא, וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, מפני שהנשים גרגרניות הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת: ט האשה שנכנסה לחוציא פת לעני, ויצאת ומצאתו עומד בצד כברות של תרומה, וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת, ואם יכשר בעיניה תאכל ממנו.

ג המניח אמנים בתוך ביתו, הבית טמא, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין טמא אלא עד מקום שהן יכולין לפשוט את ידן ולגע: **ד** אשת חבר שהניחה לאשת עם הארץ בתוך ביתה, פסקה הרחיים, הבית טמא. לא פסקה הרחיים, אין טמא אלא עד מקום שהיא יכולה לפשוט את ידה ולגע. היו שתיים, בין כך ובין כך, הבית טמא. וחכמים אומרים, אין טמא אלא עד מקום שהן יכולין לפשוט את ידן ולגע: **ה** המניח את הנכסים עם הארץ בתוך ביתו ואת היוצאין, אפילו מוכר, הכל טמא. **ו** הנבאים שנכנסו לתוך הבית, הבית טמא. אם יש עמהן גוי, נאמנים לומר (לא בכנסו), אבל אין נאמנים לומר: בכנסו אבל לא נגענו. הנבנים שנכנסו לתוך הבית, אין טמא אלא מקום רגלי הנבנים. ומה הן מטמאין, האכלים והמשקים וכלי חרס הפתוחים. אבל המשקבות והמושבות וכלי חרס המקפין צמיד פתיל, טהורים. ואם אינו רואה לא את הנכסים ולא את היוצאין, אפילו מוכר, הכל טמא: **ז** המניח את כליו בחלון של אודיארין, רבי אליעזר בן עזריה מטהר. וחכמים אומרים, עד שיתן לו את המתפתח אז כליו גמר את הבאה. כליו טהורין. ובישראל, עד שיאמר בלבי היה לשמרם. אם יש עמהם גוי אז אשה, הכל טמא: **ח** מי שהיה טהור, והסיע את לבו מלאכול, רבי יהודה מטהר. וחכמים אומרים, עד שיתן לו את המתפתח אז כליו גמר את הבאה. כליו טהורין. ובישראל, עד שיאמר בלבי היה לשמרם. **ט** מי שהיה טהור, כהן שהיה טהור לאכל בתרומה, והסיע את לבו שהסיח דעתו מלאכול בתרומה, רבי יהודה מטהר, מפני שדרך טמאין שהם פורשין ממנו, כיון שיודעים שהוא טהור, לבך לו חישינן שמא נגע באדם טמא. חישינן שמא נגע בכלים טמאים מאחר שהסיח דעתו ונטהרת בפוז. היו ידיו של כהן טהורות והסיע את לבו מלאכל בתרומה, אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה. ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו לעני עומד בצד כברות של תרומה. וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת, ואם יכשר בעיניה תאכל ממנו.**

גוף עם הארץ שייהיה כזב. אם יש עמהן גם הנבנים כנעני אז אשה, הכל טמא, שגזרו על הכנעני לכל דבריהם, והאשה שמא היא בדה אז זבה. **ז)** המניח את כליו בחלון של אודיארין, היינו בחלון של המרחץ שהיו שם חלונות שהנכנסין להתרחץ מניחים שם כליהן ונוטלין בלילה ובמבמלן, **רבי אליעזר בן עזריה מטהר,** משעיה שעגל הבלה בפני החלון, ולא חישינן שמא יגע שם אדם טמא. מאחר שנתפס עליו כנבב. **וחכמים אומרים** אינו טהור **עד שיתן לו את המתפתח** לבעל הבבלה שיסגר את הבלה, ואפילו חזר ונתן המפתח ביד הבבלן שהוא עם הארץ לשמירה. תנן לעיל בפ"ב: המוסר מפתח ליד עם הארץ הבית טהור, **או** שיתן לו הבבלן **חותם** שיחתם בו את הבלה לסימן, **או עד שיעשה סימן** להכיר בו שלא נגע אדם בבבלה. **המניח את כליו מגת זו לגת הבאה,** כליו שבצד בהם בטהרה הניחם לשנה הבאה, **כליו טהורין,** ומיירי בכהן שלוקח יין של תרומה. ומניח כלים אצל עם הארץ, כדי שיקח ממנו לגת הבא. יכין שהכלים של כהן, מרחת לגת הבא ולא נגע בהו. **ובישראל,** אבל בכלים של ישראל הבוצר בטהרה, אינו טהור, דלא זהיר בהו שלדוך אצל עם הארץ כל כך. **עד שיאמר בלבי היה לשמרם.** ופרוש אחר כתב הרע"ב, דבריסין בכבנבי כליו טהורין, פרוש אם הניחם אצל הבבלן אינו בהם אסור משום יין נסך, דלא חישינן שמא לקחן הבבנבי בלא ידיעת הבבלן, ובישראל שהרי אצל עם הארץ ישראל, שחושש להם משום טמאת מגע, אינו טהור אם הניחם דעתו מהם עד שיאמר בלבי היה לשמרם. **ח) מי שהיה טהור,** כהן שהיה טהור לאכל בתרומה, **והסיע את לבו** שהסיח דעתו **מלאכל** בתרומה, **רבי יהודה מטהר,** מפני שדרך **טמאין** שהם **פורשין ממנו,** כיון שיודעים שהוא טהור, לבך לו חישינן שמא נגע באדם טמא. חישינן שמא נגע בכלים טמאים. **מאחר שהסיח דעתו ונטהרת בפוז. היו ידיו** של כהן **טהורות והסיע את לבו מלאכל** בתרומה, **אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה.** ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו לעני עומד בצד כברות של תרומה. וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת.

מסכת טהרות פרק ח

פרק ח א) הדר עם עם הארץ בחצר ושכח כלים בחצר, אפילו הן חביות מוקפות צמיד פתיל או תנור מוקף צמיד פתיל, שאינן מקבלין טומאה מגבו, אפילו הכי הרי אלו טמאין, דחישינן שמא השיטה נגעה ממנו כלום, ועין לעיל פרק ז משנה ה. **ב)** אשה שהיא נזעת ומצאו פותח, אבל אם הניחו פותח אדם, ולכן חישינן שמא נגע בכלים **מטהרין,** שאני אומר שהיו **נגעים ונמלכו** והלכו להן ולא נגעו בכל מה שבפיה, והיינו כשלא נגעה בכלים. **ג)** אשת עם הארץ שנכנסה לתוך ביתו ולא נגעו בכל מה שבפיה, אם הכלים שהיו שם חלונות שהנכנסין להתרחץ מניחים שם כליהן ונוטלין בלילה ובמבמלן, **רבי אליעזר בן עזריה מטהר,** משעיה שעגל הבלה בפני החלון, ולא חישינן שמא יגע שם אדם טמא. מאחר שנתפס עליו כנבב. **וחכמים אומרים** אינו טהור **עד שיתן לו את המתפתח** לבעל הבבלן שיסגר את הבלה, ואפילו חזר ונתן המפתח ביד הבבלן שהוא עם הארץ לשמירה. תנן לעיל בפ"ב: המוסר מפתח ליד עם הארץ הבית טהור, **או** שיתן לו הבבלן **חותם** שיחתם בו את הבלה לסימן, **או עד שיעשה סימן** להכיר בו שלא נגע אדם בבבלה. **המניח את כליו מגת זו לגת הבאה,** כליו שבצד בהם בטהרה הניחם לשנה הבאה, **כליו טהורין,** ומיירי בכהן שלוקח יין של תרומה. ומניח כלים אצל עם הארץ, כדי שיקח ממנו לגת הבא. יכין שהכלים של כהן, מרחת לגת הבא ולא נגע בהו. **ובישראל,** אבל בכלים של ישראל הבוצר בטהרה, אינו טהור, דלא זהיר בהו שלדוך אצל עם הארץ כל כך. **עד שיאמר בלבי היה לשמרם.** ופרוש אחר כתב הרע"ב, דבריסין בכבנבי כליו טהורין, פרוש אם הניחם אצל הבבלן אינו בהם אסור משום יין נסך, דלא חישינן שמא לקחן הבבנבי בלא ידיעת הבבלן, ובישראל שהרי אצל עם הארץ ישראל, שחושש להם משום טמאת מגע, אינו טהור אם הניחם דעתו מהם עד שיאמר בלבי היה לשמרם. **ח) מי שהיה טהור,** כהן שהיה טהור לאכל בתרומה, **והסיע את לבו** שהסיח דעתו **מלאכל** בתרומה, **רבי יהודה מטהר,** מפני שדרך **טמאין** שהם **פורשין ממנו,** כיון שיודעים שהוא טהור, לבך לו חישינן שמא נגע באדם טמא. חישינן שמא נגע בכלים טמאים מאחר שהסיח דעתו ונטהרת בפוז. **היו ידיו** של כהן **טהורות והסיע את לבו מלאכל** בתרומה, **אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה.** ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו לעני עומד בצד כברות של תרומה. וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת, ואם יכשר בעיניה תאכל ממנו.

פרק ח א) הדר עם עם הארץ בחצר, ושכח כלים בחצר, אפילו הן חביות מוקפות צמיד פתיל, או תנור מוקף צמיד פתיל, הרי אלו טמאין. רבי יהודה מטהר בתנור, בזמן שהוא מקף צמיד פתיל. רבי יוסי אומר, אף התנור עמ. עד שיעשה כל מחיצה גבוהה עשרה טפחים: **ב** המפקיד כלים אצל עם הארץ, טמאים טמא מת וטמאין מדרס. אם מכירו שהוא אוכל בתרומה, טהורין מטמא מת, אבל טמאין מדרס. רבי יוסי אומר, אם מסר לו תבה מלאה בגדים, בזמן שהיא רוצצת, טמאין מדרס. אם אינה רוצצת, טמאין מדף, אף על פי שהמתפתח ביד הבעלים: **ג** המאבד ביום ומצא ביום, טהור. ביום ומצא בלילה, בלילה ומצא ביום, ביום ומצא בלילה, שלאחריו, טמא. זה הכלל, כל שיעבור עליו הלילה אז מקצתו, טמא. השוטרן כלים, ברשות הרבים, טהורין. וברשות היחיד, טמאין. ואם היה משמרן, טהורים. בפלו והלך להביאן, טמאים. נפל דליו לתוך בורו של עם הארץ והלך וטבע, מפני שהנח ברשות עם הארץ שעה אחת: **ד** המניח את ביתו פתוח ומצאו פתוח, נעול ומצאו נעול, פתוח ומצאו נעול, טהור. נעול ומצאו פתוח, רבי מאיר מטמא, וחכמים מטהרין, שהיו נגעים ונמלכו והלכו להן: **ה** אשת עם הארץ שנכנסה לתוך ביתו של חבר להוציא בנו בו בהמתו, מפני שבנכנסה שלא ברשות: **ו** כלל אמרו בשבת, כל שיעבור עליו הלילה אז מקצתו, טמא. ובזמן שהיה משמרן, טהורים. בפלו והלך להביאן, טמאים. נפל דליו לתוך בורו של עם הארץ והלך וטבע, מפני שהנח ברשות עם הארץ שעה אחת. הנח ברשות הרבים, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת.

ז המניח אמנים בתוך ביתו, הבית טמא, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין טמא אלא עד מקום שהן יכולין לפשוט את ידן ולגע. **ד)** המניח את כליו בחלון של אודיארין, היינו לשמר הבית. בזמן שהוא הבעל הבית רואה את הנכסים ואת היוצאין, אז שהוא עומד במקום שיכול לראות את הנכסים ואת היוצאין, אז האוכלים והמשקים וכלי חרס הפתוחים, טמאים, דחישינן שמא נגע בהן. אבל המשקבות והמושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל, טהורין, שאין בהן עוד עושה משכב ומושב, ואינו מטמא בהכשר. ואם אינו רואה לא את הנכסים ולא את היוצאין, אפילו השומר מוכר, שאינו יכול לילך אלא אם מוליכין אותו, אפילו כפות וקשור, הכל טמא, דלא מטמאינן ליה משום משכב ומושב אלא דחישינן שמא נגע בו אשה נדה ושבו והסיטו ומטמא את הכל, והיינו שמא הסיטו דבר המשקף משמון הטהורים, ולא חישינן שמא נגע אדם טמא שנכנסו לתוך הבית שסיטן, ומלך להביאן, אם יש עמהן גוי אז אשה, הכל טמא. **ח)** מי שהיה טהור, כהן שהיה טהור לאכל בתרומה, **והסיע את לבו** שהסיח דעתו **מלאכל** בתרומה, **רבי יהודה מטהר,** מפני שדרך **טמאין** שהם **פורשין ממנו,** כיון שיודעים שהוא טהור, לבך לו חישינן שמא נגע באדם טמא. חישינן שמא נגע בכלים טמאים מאחר שהסיח דעתו ונטהרת בפוז. **היו ידיו** של כהן **טהורות והסיע את לבו מלאכל** בתרומה, **אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה.** ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו לעני עומד בצד כברות של תרומה. וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת.

ט) האשה שנכנסה לחוציא פת לעני, ויצאת ומצאתו עומד בצד כברות של תרומה, וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת.

בתרומה, אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה. ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו לעני עומד בצד כברות של תרומה. וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת.

ח) אשת חבר שנכנסה לתוך ביתו לחוציא בנו בו בהמתו של חבר, בתו טהור, מפני שבנכנסה שלא ברשות, ומרתתה שלא התפסה כנבב, וממנהרת לצאת. ואף על פי שלצרך בנו אם בהמתו של בעל הבבלן. **ו)** כלל אמרו חכמים בטבורות, כל דבר המיחד לאכל אדם, והוא נעלם אכלין, והוא נטמא כשהיה ראוי למאכל אדם, טמא שמאכל אכלין עד שיפסל מאכל הכלב, כיון שכבר נטמא מקודם אינו יוצא מידי טמאתו עד שיפסל מאכילת כלב. אבל אם לא נטמא צריך שיהיה ראוי למאכל אדם. וכל שאינו מיחד לאכל אדם, טהור, עד שיחיבדנו לאדם, כיצד גוזל צפור שנפל לגת ומת, וחשב עליו להעלותו לערכו, טמא. דחשב עליו לאדם, ואם חשב להעלותו לכלב, טהור. אף שכתבנו לעיל דבכלה עוף טהור בכרכים טמא, ולא בעיא משבחה לשוינא אכל, הנא בשלא נפל לגת, אבל הכא כיון שנפל לגת, נמאס וצריך מחשבה. רבי יוחנן בן נורי מטמא. דסבר לא בעוף טהור בכרכים שאינו צריך מחשבה. חשב עליו שוטה וקטן לאכילה לעכו"ם, טהור, אבל אם שבלהו חברש אותן מן השוטה או הקטן העלה אותן מן הגת, טמא, מפני שיש להן מעשה ואין להן מחשבה, דמחשבה שלהן לאו כלום. **ז)** אחורי כלים שנטמאו במשקים, רבי אליעזר אומר מטמאין את המשקין אפילו המשקים שבתוך חלין, ואין פוסלין את האכלין, ואפילו אכלין דתרומה לא פסלי. רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את האכלין, דדרוש קל וחומר מטבול יום, מה טבול יום שאינו מטמא את המשקין פוסל את האכלין כל שכן. **ח)** ובא השמש ונטל מן הקדשים, אחורי כלים שמטמאין את המשקין אינו זז שיהיו פוסלין את התרומה. שמעון אחי עזריה אומר לא כך, לא כמו שאומר רבי אליעזר, אלא כך כמו שאומר רבי יהושע, שנטמאו באחורי הכלים מטמאין אחד, ופוסלין אחד. (אותן משקין שנטמאו באחורי כלים מטמאין אחד באוכלי תרומה, והן נעשין שני), ואותן אכלין אכלין פוסלים אחרים של תרומה, הרי זה האכל לא נטמא. לפשקין מטמאתן היינו אחורי כלי שטמאו אותה אם הכלים, אינן מטמאין את האכלין, ואתה טמאתני, כיון שנעגעתי במשקין שנטמאו מהכלי, נטמאתי.

נעול, טהור, אבל אם הניחו נעול ומצאו פותח, רבי מאיר מטמא, דדדאי פתחו אדם, ולכן חישינן שמא נגע בכלים **מטהרין,** שאני אומר שהיו **נגעים ונמלכו** והלכו להן ולא נגעו בכל מה שבפיה, והיינו כשלא נגעה בכלים. **ג)** אשת עם הארץ שנכנסה לתוך ביתו ולא נגעו בכל מה שבפיה, אם הכלים שהיו שם חלונות שהנכנסין להתרחץ מניחים שם כליהן ונוטלין בלילה ובמבמלן, **רבי אליעזר בן עזריה מטהר,** משעיה שעגל הבלה בפני החלון, ולא חישינן שמא יגע שם אדם טמא. מאחר שנתפס עליו כנבב. **וחכמים אומרים** אינו טהור **עד שיתן לו את המתפתח** לבעל הבבלן שיסגר את הבלה, ואפילו חזר ונתן המפתח ביד הבבלן שהוא עם הארץ לשמירה. תנן לעיל בפ"ב: המוסר מפתח ליד עם הארץ הבית טהור, **או** שיתן לו הבבלן **חותם** שיחתם בו את הבלה לסימן, **או עד שיעשה סימן** להכיר בו שלא נגע אדם בבבלה. **המניח את כליו מגת זו לגת הבאה,** כליו שבצד בהם בטהרה הניחם לשנה הבאה, **כליו טהורין,** ומיירי בכהן שלוקח יין של תרומה. ומניח כלים אצל עם הארץ, כדי שיקח ממנו לגת הבא. יכין שהכלים של כהן, מרחת לגת הבא ולא נגע בהו. **ובישראל,** אבל בכלים של ישראל הבוצר בטהרה, אינו טהור, דלא זהיר בהו שלדוך אצל עם הארץ כל כך. **עד שיאמר בלבי היה לשמרם.** ופרוש אחר כתב הרע"ב, דבריסין בכבנבי כליו טהורין, פרוש אם הניחם אצל הבבלן אינו בהם אסור משום יין נסך, דלא חישינן שמא לקחן הבבנבי בלא ידיעת הבבלן, ובישראל שהרי אצל עם הארץ ישראל, שחושש להם משום טמאת מגע, אינו טהור אם הניחם דעתו מהם עד שיאמר בלבי היה לשמרם. **ח) מי שהיה טהור,** כהן שהיה טהור לאכל בתרומה, **והסיע את לבו** שהסיח דעתו **מלאכל** בתרומה, **רבי יהודה מטהר,** מפני שדרך **טמאין** שהם **פורשין ממנו,** כיון שיודעים שהוא טהור, לבך לו חישינן שמא נגע באדם טמא. חישינן שמא נגע בכלים טמאים מאחר שהסיח דעתו ונטהרת בפוז. **היו ידיו** של כהן **טהורות והסיע את לבו מלאכל** בתרומה, **אף על פי שאמר יודע אני שלא נטמאו ידי, ידיו טמאות בתרומה.** ובשעה שנכנסו שהרדים נכנסו לבית הבד, ויצאת ומצאתו לעני עומד בצד כברות של תרומה. וכן האשה שיצאתן מן הבית ומצאת את חברתה חותה בחלה תחת קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטמא. וחכמים מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא וכי מפני מה רבי עקיבא מטמא וחכמים מטהרין, כלומר איך עלה בדעת רבי עקיבא לטמא מה שחכמים מטהרין, דמסתבר פותיהו לגבי עני כל כמה דלא חזיון דנגע בכברות, אבל בנשים סבר רבי עקיבא מפני שהנשים גרגרניות, וללות ותתאוות למאכל הן, שהיא חשודה לגלות את הקדרה לידע מה היא מבשלת, ואם יכשר בעיניה תאכל ממנו.

ד) המניח את ביתו פתוח ומצאו פתוח, הניחו נעול ומצאו נעול, וכן הניחו פתוח ומצאו